

ΠΟΠΑΪ

ΒΑΤΡΑΧΟΣ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΣΤ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΟΙΧΟ
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΜΙΣ ΟΛΙΒ!

ΑΓΑΠΩ ΤΗΝ
ΜΙΣ ΟΛ

ΤΩΡΑ ΘΑ ΥΠΟΓΡΑ-
ΨΩ!

ΜΑ ΑΥΤΟΣ ΕΚΕΙ ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΑΙ Ο ΜΠΡΟΥΤΟΣ

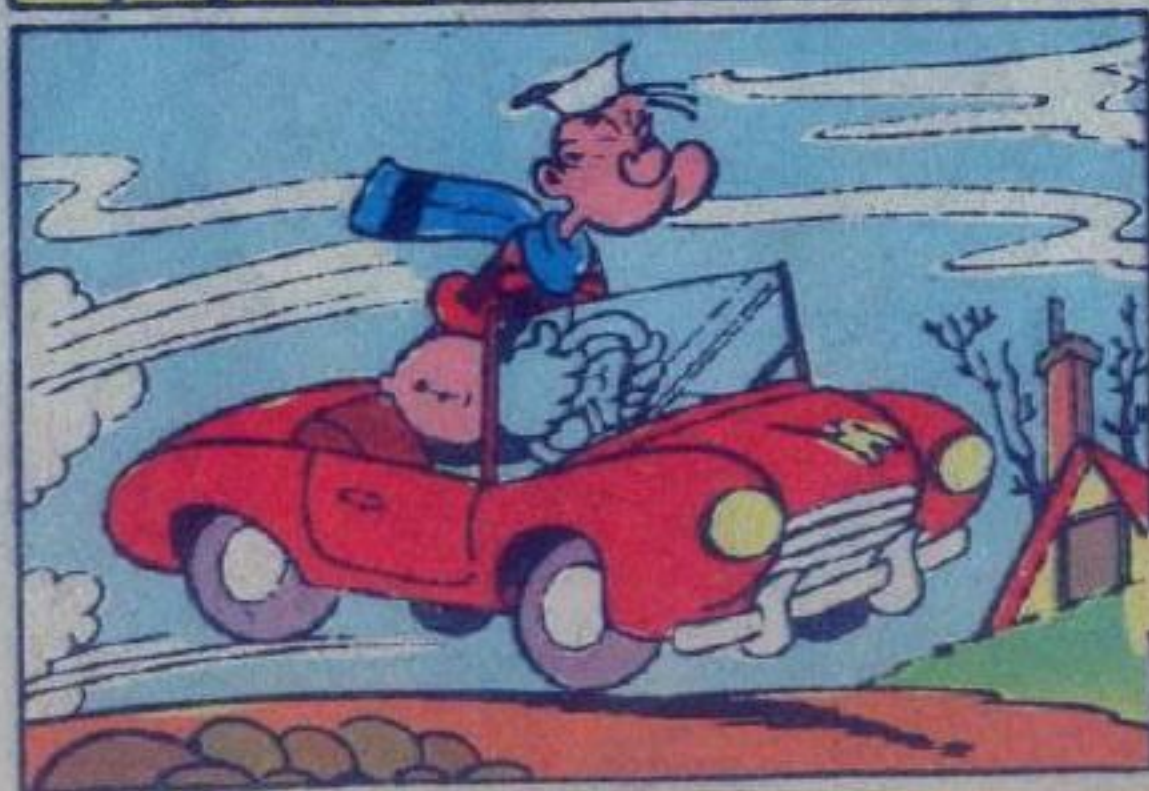

ΑΚΟΝΙΣΤΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ

ΟΙ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ ΜΕΤΑΞΥ
ΤΟΥΣ ΣΕ ΕΞΗ ΣΗΜΕΙΑ.
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΠΙΣ ΒΡΗΤΕ ΠΕΡΝΟΝ-
ΤΗΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΝΟ
ΕΙΚΟΝΑ ΣΤΗΝ
ΚΑΤΩ, ΜΕΤΑ ΑΠ'
ΤΟΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ...

2

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑΣ

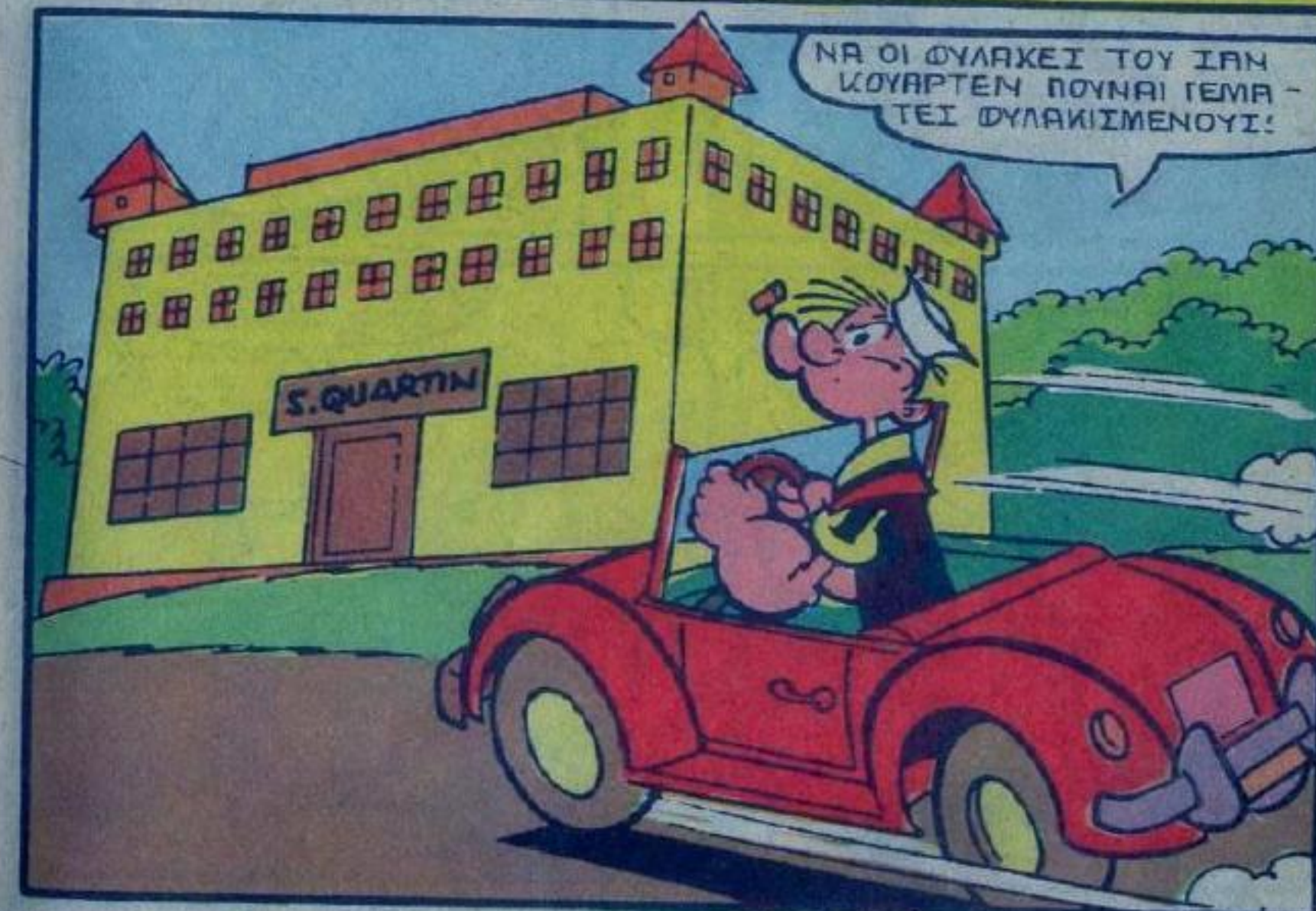
ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Η ΑΠΟΔΡΑΣΗ

ΜΑ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΠΙΝΕΙΣ!
ΜΕ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ!

ΤΑ-ΤΑ-ΤΑ!
ΡΑΤ-ΤΑ!
ΤΑ-ΤΑ!

ΕΚΑΝΑΝ ΤΟ ΑΥΤΟ-
ΚΙΝΗΤΟ ΜΟΥ. ΚΟΣ-
ΚΙΝΟ!

ΑΑΛΤ!

ΩΛΛΑ ΤΑ
ΧΕΡΙΑ!

ΩΛΛΑ ΤΑ
ΧΕΡΙΑ!

ΗΙΥΧΑΣΤΕ!
ΔΥΟ ΕΧΩ...

ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑΝΑΙ ΨΕΥΤΙ-
ΚΟΙ, ΠΟΠΑΥ!

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΟ-
ΡΑΕΙ ΜΑΙ-
ΚΑ!...

ΑΑΧ! Η
ΜΥΘΗ ΜΟΥ!

ΕΙΝΑΙ Ο
ΑΛΗΘΙΝΟΣ!

ΜΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΕΣΚΑ-
ΤΑΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ
ΕΙΜΑΙΤΕ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΙ!

ΟΥΜΠΩ!

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΩΡΑ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΣΚΑΤΑΝ ΚΑΜΜΙΑ
ΕΙΚΟΣΙΑΡΙΑ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕ-
ΝΟΙ!

ΜΑΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ
ΠΙΝΕΙ!

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ
ΙΟΥ!

ΧΜ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑ-
ΤΕΒΑΣΙΣ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΓΙΑ
ΝΑ ΣΑΙ ΤΑ ΔΕ-
ΙΟ!

ΟΡΙΣΤΕ!

ΟΥΛΛ! ΕΙΝΑΙ Ο
ΠΟΠΑΥ!

ΔΕΝ ΕΙΧΑΤΕ
ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΑ ΚΕΛ-
ΛΙΑ ΚΑΛΩΣ

ΕΙΧΑΜΕ ΠΟΛΛΑ
ΜΕΤΡΑ ΑΙΣΘΑΛΕΙΑΣ!

ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟ-
ΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΥΝΑ-
ΓΕΡΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ
ΜΑΙ ΒΟΗΘΗΣΕ ΣΕ
ΤΙΠΟΤΑ!

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

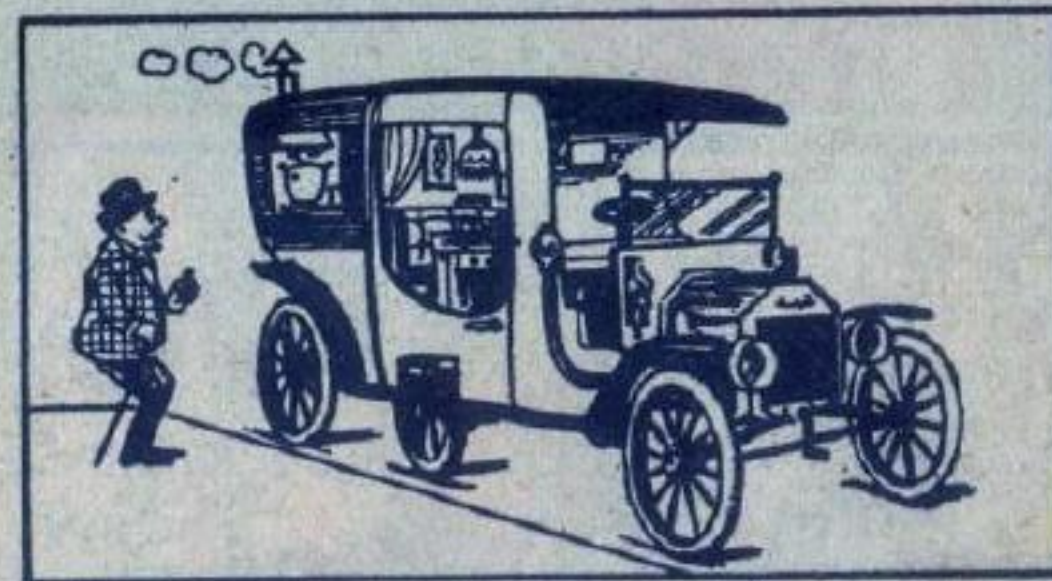
Τοῦ κόσμου τά.... Περίεργα!

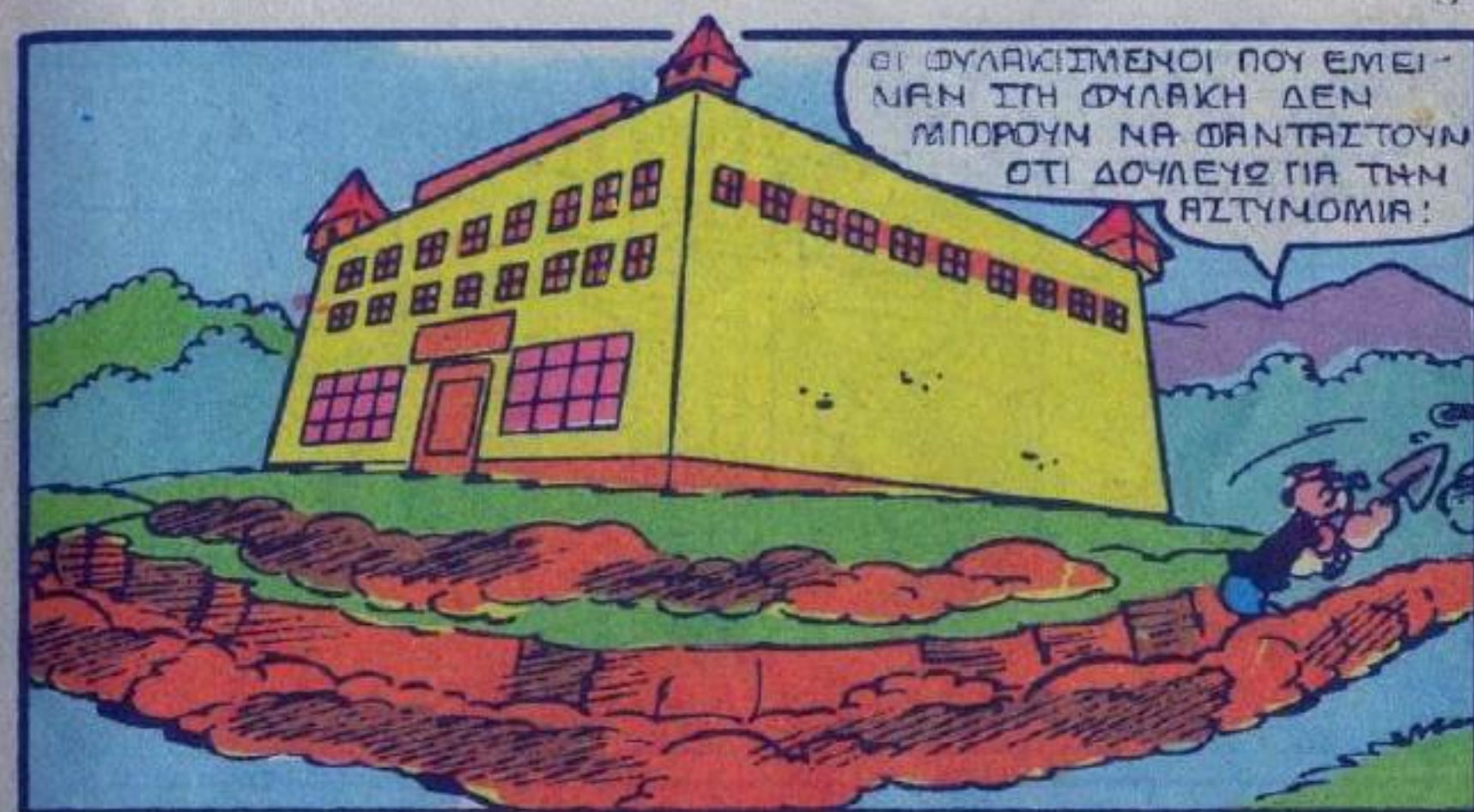
Ὁ Μένανδρος, ὁ μεγάλος Ἀθηναῖος κωμωδιογράφος τοῦ IV καὶ III αἰώνα π.Χ. ἔγραψε πάρα πολλές φορές σὰ νεανικά του ποιήματα ὅτι πιθανόν νά πέθαινε στή θάλασσα· καί πράγματι στά 52 του χρόνια, ἐνῶ κολυμποῦσε, τόν ἔπιασε κράμπα καί πνίγηκε στό Πειραιᾶ.

Μεταξύ τῆς 24 καί τῆς 27 Ἰουλίου 1973, στή Νέα Ὑόρκη, ὁ νέος Τσέρν Καμπαράτα ἔμεινε γιά 75 συνεχόμενες ὥρες στή μπανιέρα του, ἐπαναλαμβάνοντας ὁδίακοπα πολλές φορές τὰ 17 τραγούδια τοῦ «ρεπερτορίου» του.

Τό πιό παράξενο αὐτοκίνητο πού κατασκευάστηκε ποτέ, εἶναι χωρίς ἀμφιβολία τό Ντέ Ντήτριχ, τό 1903, γιά τόν Γερμανό βαρὼνο Φόν Ἐκαρντστάιν. Οἱ ἐπιβάτες του ταξίδευαν στό πολυτελές σαλόνι του, πού κατασκεύασε ὁ ἀγγλικός οἶκος Μάπλ ἐντ Κό, ἐνῶ στό πίσω μέρος εἶχαν ἐγκαταστήσει ἕνα εἶδος κουζίνας, ὅπου ὁ μάγειρας θά μπορούσε νά ἐτοιμάσει διάφορες λιχουδιές.

Ο ΚΑΚΟΣ ΜΑΣΤΟΡΑΣ!

ΜΙΑ φορά κι' ένα καιρό
ήτανε ένας άνθρωπος,
δουλευταί, καλός και
τίμιος νοικοκύρης.

Στην άκρη του μικρού περι-
βολού του, που το καλλιεργού-
σε για να ζήσει, είχε χτισμένο
το μικρό σπίτιτάκι του.

Το σπίτιτάκι όμως εκείνο, ή-
ταν πολύ παλιό και έτοιμο-
απο-ρρο-π. Κάθε χειμώνα η στέγη έ-
σταζε και γέμιζε νερά και ύ-
γροσσία.

Όταν ο δουλευταίς άνθρωπος
μάζεψε λίγες οικονομίες, από
την πούληση των λαχανικών
του, πήγε στην κοντινή πολι-
τεία, βρήκε έναν ξενομερέτη
μαρογκό και του είπε:

— Θέλω να χτίσω σπίτι,
μάστορα. Έπειδή όμως, τα λε-
φτά μου δεν με φτάνουν να το
χτίσω πέτρινο, θα το κάνω ξύ-
λινο. Έσύ, όπως έμαθα, είσαι
ειδικός στα ξύλινα σπίτια. Έ-
λα, πό λοιπόν, να φτιάξεις και
το δικό μου και δε θα μείνεις
ζημωμένος.

— Μπα, χαράς να έρθω, αν
έχεις ξύλα για τη δουλειά και
λεφτά για τον κόπο μου, είπε
ο μάστορας.

Έχω κι' από τα δυό, α-
πάντησε ο νοικοκύρης. Υπό-
χει ένα μεγάλο κυπαρίσσι στο
περιβάλλον μου. Μπορείς να το
κόψεις, για να φτιάξεις δακα-
κόσια και σανίδια χρειαστείς.
Όσο για την πληρωμή, μην ά-
νησυχείς. Κάτι οικονομίες έχω
μαζέψει στα πόσα χρόνια που
εργάζομαι...

*

Μπρός, λοιπόν, ο νοικοκύρης,
πίσω ο μαρογκός έφτασαν στο
περιβάλλον.

— Νά, αυτό είναι το κυπα-
ρίσσι, είπε ο νοικοκύρης. Κόψτε
και κάντε τη δουλειά σας.

— Μείνε ήσυχος, απάντησε
ο μαρογκός και άρχισε να δου-
λεύει.

Δούλεψε, δούλεψε ο μαρο-
γκός, μα το σπίτι δεν πελείω-
με. Πέρασε κοντά ένας μήνας
και δεν είχαν μπει ούτε τα χον-
τρά δοκάκια, τα θεμέλια να να
λέμε, που θα στηρίζον όλο το
σπίτι.

Τότε ο νοικοκύρης είπε στον
μαρογκό:

— Σάν πολύ δεν άργεις, μά-
στορα, να στερώσεις το σπι-
τι.

τι; Κοντά, ένα μήνα δουλεύεις και ακόμα δεν έχεις ικανώσει ούτε μια σπινίδα...

— Το καλό πράγμα άργεί να γίνει, απάντησε ο μάστορας γελώντας. Πάντως, αν θέλεις να τελειώνουμε γρηγορότερα, δούλεψε και σύ μαζί μου.

Τί να έκανε ο νοικοκύρης! Παράτησε τις δικές του δουλειές και άρχισε να βοηθάει. Και πάλι όμως, η δουλειά δεν προχωράγε, γιατί όσο περισσότερο δούλευε ο νοικοκύρης, τόσο περισσότερο πεμπέλιαιζε, ο μάστορας...

Πέρασε ένας, πέρασαν δύο, πέρασαν πέντε μήνες και το σπίντι δεν ήταν ακόμα έτοιμο.

Κάποτε όταν πέρασε και ο έκτος μήνας πείλωσε και το σπίντι.

Φώναξε τότε ο μάστορας το νοικοκύρη και του είπε:

— Καλορίζικο ναί! Δός

μου τώρα και μένα τον κόπο μου και έχε κι' εσύ το σπίντι καρδικό σου!

— Να σε πληρώσω, είπε ο νοικοκύρης. Μά, πές μου, πρώτα, τί σου χρωστάω.

— Κάτσε, λοιπόν, κάτσε, να κάνουμε τους λογαριασμούς... απάντησε ο μάστορας και έβγαλε από την τσέπη του ένα τεφτέρι.

Κάθισε δίπλα του ο νοικοκύρης και ο μάστορας άρχισε:

— Έχουμε και λέμε, τόσα μεροκάματα για το κόψιμο του δέντρου, προς τόσο, μάς κάνουν τόσο. Τόσα μεροκάματα για το κόψιμο των κλαδιών, από τον κορμό, προς τόσο, μάς κάνουν τόσο... Βάλε και άλλα τόσα μεροκάματα για το ξε-

φλούδισμα του κορμού, τόσο...

— Για σιγά, μάστορα! φώναξε τότε ο νοικοκύρης. Έσύ, ούτε λίγο, ούτε πολύ, για το κόψιμο ενός κυπαρισσιού, μου χρεώσεις τόσα μεροκάματα, όσα χρεώνουν οι άλλοι μάστοροι για να χτίσουν πέτρινο και όχι ξύλινο σπίντι...

— Τόσο αξίζει ο κόπος μου, τόσα πρέπει να πληρώσεις, είπε ο μάστορας. Άλλά, γιατί θιάζεσαι; Ακόμα δεν σου είπα τίποτα για τα μεροκάματα που έκανα, προτιμάς και κόβοντας τις σπινίδες...

— Άντε μίλα και γι' αυτά να τελειώνουμε...

✱

Και μίλησε ο μάστορας στον νοικοκύρη και για τα υπόλοιπα μεροκάματα. Στο τέλος, ο νοικοκύρης τον ρώτησε:

— Και, για μάχουμε καλό ρώτημα, τί σου χρωστάω όλα μαζί; Γιατί βλέπεις, απλός άνθρωπος, όπως είμαι, με όλα αυτά τα μεροκάματα, που μου λές, τα έχω χάσει...

— Μου χρωστάς, είπε ο μάστορας, πεντακόσια χρυσά φλουριά.

— Άκουσα καλά; φώναξε ο ο νοικοκύρης. Μου ζητάς τόσα πολλά λεφτά γι' αυτό το σπίντι; Τη στιγμή που την περισσότερη δουλειά την έκανα εγώ;

— Άκουσε, είπε πάλι ο μάστορας, εδώ είναι μετρημένοι κουκκιά! Τόσα μεροκάματα έκανα προς τόσο, κάνει τόσα, να μου δίνεις...

Τάχασε ο τίμιος νοικοκύρης μπροστά στην πονηριά του μάστορα. Το μόνο που μπόρεσε

να του πει ήταν ότι δεν είχε τόσα λεφτά, να του δώσει.

Θύμωσε τότε για καιρό ο πονηρός ο μάστορας:

— Όποτε έτσι, λοιπόν; είπε. Φτιάχνεις σπίντι χωρίς να έχεις λεφτά! Θα μου το πληρώσεις κάτ'...

— Καιλά, και πώς θα στο πληρώσω; ρώτησε με αφορία ο νοικοκύρης.

— Θα μου το πληρώσεις, δίνοντάς μου το περιθώριό σου, μαζί με το παλιό σου σπίντι και μαζί μ' αυτό που σου έχτισα. Έπειδή όμως, και με όλα αυτά που θα μου δώσεις, πάλι θα μου χρωστάς, θα σου κάνω μήυση στον άρχοντα κι' εκείνος που είναι δίκαιος, θα καταλάβει αμέσως την αδικία, που μου έκανες και θα σε κλείσει στη φυλακή...

✱

Λυπήθηκε πάλι ο νοικοκύρης. Μια όμως και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο, περίμενε να τον καλέσει ο άρχοντας μαζί με τον μάστορα στο παλάτι του, για να θγάλει την απόφασή του.

Πέρασε αρκετός καιρός. Κάποτε ο άρχοντας τους κάλεσε στο παλάτι του και τους παραικάλεσε να του πουν, τι είχε συμβεί με όλες τις λεπτομέρειες.

Είπε ο καθένας, τι είχε γίνει με τον δικό του τρόπο.

Στο τέλος, ο άρχοντας είπε στον καταργάη μάστορα:

— Άν καταλάβει καλά, από όσα μου είπες, για τους έξι μήνες που δούλεψες στο σπίντι αυτού του νοικοκύρη, ζητάς 500 χρυσά φλουριά. Χρεώσεις,

δηλαδή, το κάθε μεροκάματό σου, διπλάσια απ' ό,τι στοιχίζει το μεροκάματο του πρωτοπυργού μου!

— Καιλά καπάλαδες, άρχοντά μου!

— Και δεν μου λές, ρώτησε πάλι ο άρχοντας. Πάντα όποτε δούλευες, έπαιρνες για έξι μήνες δουλειάς, τόσα λεφτά;

— Ναί, άρχοντά μου, όπου και να δουλέω, στους έξι μήνες, παίρνω πεντακόσια φλουριά!

— Δηλαδή, στους δώδεκα μήνες, που μάς κάνουν ένα χρόνο, κερδίζεις τα διπλάσια λεφτά...

— Ναί, άρχοντά μου. Στον ένα χρόνο κερδίζω χίλια φλουριά!

— Πολύ ωραία! είπε ο άρχοντας. Ξέρεις, βέβαια, ότι όλοι κερδίζουν τόσα λεφτά, πληρώνουν μεγάλους φόρους;

— Ναί, ξέρω, ότι όλοι κερδίζουν πάνω από 50 φλουριά το χρόνο, πληρώνουν φόρα.

— Έσύ, πλήρωσες ποτέ σου;

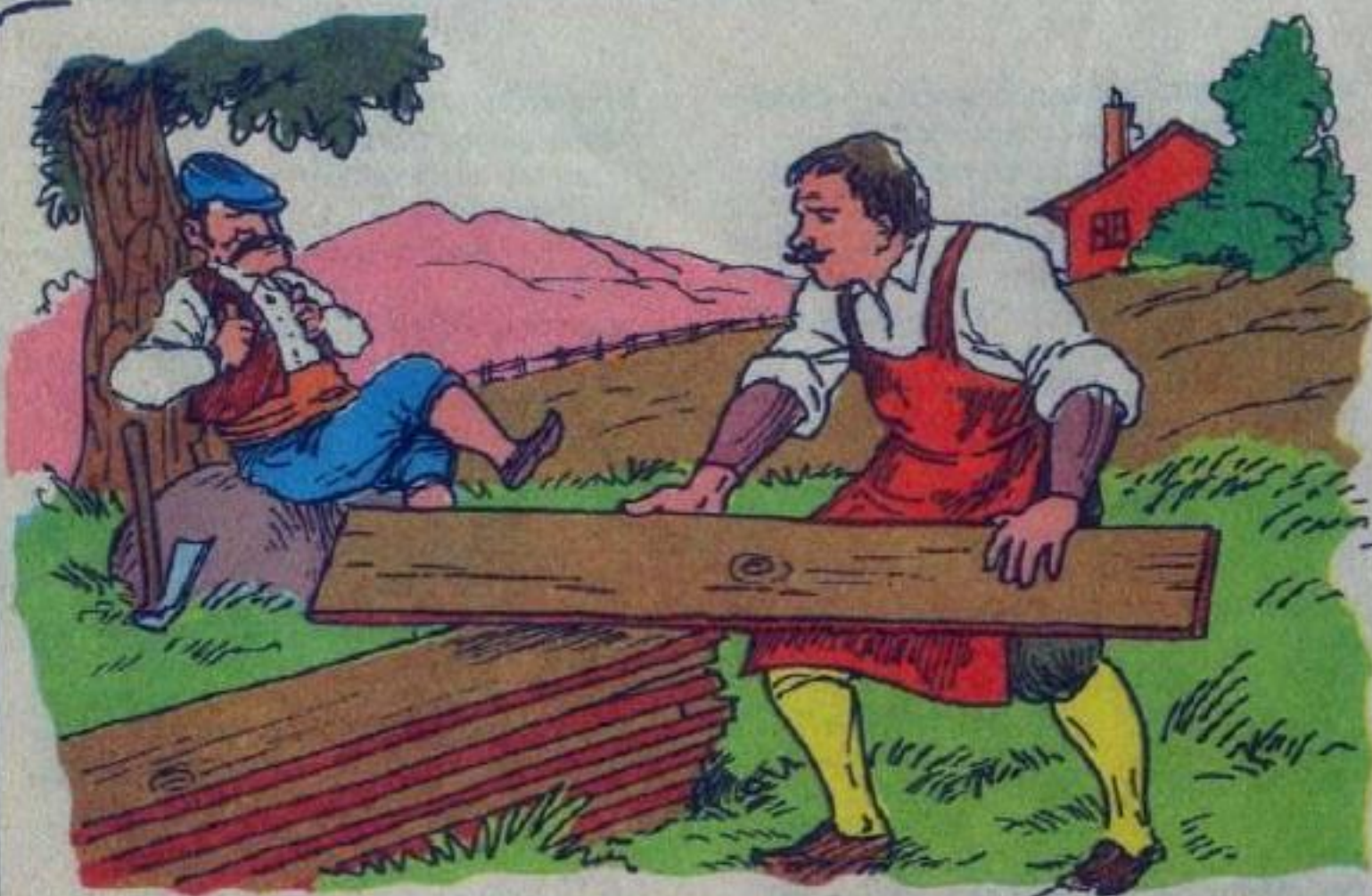
— Έεε! Όχι, άρχοντά μου. Εγώ... εγώ είμαι... φτωχός άνθρωπος!

— Δεν πλήρωσες με τόσα λεφτά που κερδίζεις; Στρατιώτες! Πιάστε τον! Και βάλτε τον στη φυλακή, γρήγορα!

— Έλεος! φώναξε τότε ο πονηρός μάστορας. Έλεος! Ψέματα είπα... Ψέματα...

— Τί, δηλαδή, είπες ψέματα ότι δεν πλήρωσες φόρους, ενώ έχεις πληρώσει;

— Όχι, άρχοντά μου, άλλο

ψέμας είπα... Κακομοίρης και φτωχός είμαι, δεν κερδίζω τόσα λεφτά, δώσε σου είπα...

— Και γιατί είπες τέτοιο ψέμα;

— Γιατί, από την αρχή ήθελα να κοιροδέσω αυτόν τον νοικοκύρη και να του πάρω περισσότερα λεφτά απ' ό,τι έπρεπε. Όταν με ρώτησε, λοιπόν, αν πάντα κέρδιζα τόσα λεφτά, δώσε είχα ζητήσει από τον νοικοκύρη τί να σου έλεγα ότι κέρδιζα πενταροδεκάρες;

— Σωστά, είπε ο άρχοντας, δεν θα μπορούσες να μου πεις τέτοιο πράγμα, γιατί τότε θα καταλάβαινα αμέσως ότι ήθελες να κλέψεις το νοικοκύρη...

— Μή με τιμωρήσεις με φυλακή, άρχοντά μου, για το κακό που πήγα να κάνω σ' αυτό τον άνθρωπο...

— Εντάξει, είπε ο άρχοντας. Άλλά κάπως πρέπει να σε τιμωρήσω. Γι' αυτό, δεν θα πάρεις πεντάρα απ' αυτό τον νοικοκύρη για το σπίτι που του έχτισες. Και μην ξανακούσω ότι ξανακαρόδεμας άνθρωπο, γιατί τότε, άλλοι μισό σου.

Θα συμψηφίσω τους φόρους που γιωστάς, με την άμοιδή που θα έπαιρνες για το σπιτάκι και θα σου κορίσω τους άλλους φόρους. Γιατί όσα κι αν κερδίζεις, κερδίζεις άδικά, και έπρεπε, χρόνια και χρόνια, να πληρώνεις φόρους. Κι από δω και πέρα, θα πληρώνεις φόρους. Γιατί αν δεν πληρώνεις, θα πάς φυλακή...

*

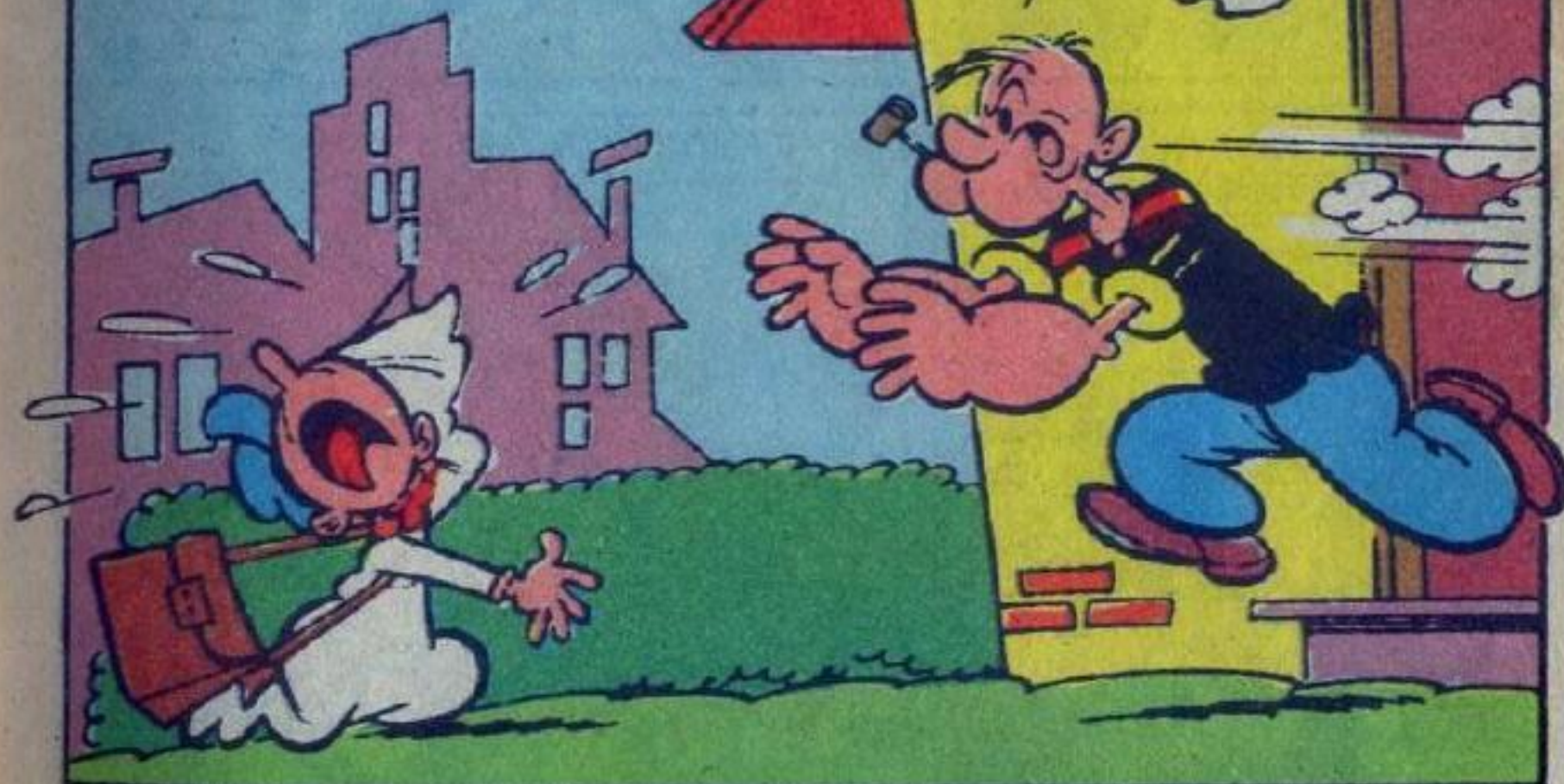
Ό,τι διέταξε ο άρχοντας έγινε. Του νοικοκύρη που έμεινε το σπίτι, χωρίς να πληρώσει τίποτα... Όσο για τον παρλίγο κλέφτη μάστορα, έμαθε πως το κακό, όσο και πονηρός να είναι κανείς, ποτέ δεν ανταμείβεται... Αντίθετα, όταν πάει κανείς να κερδίσει άδικο, αντί να κερδίσει, ζημιώνεται περισσότερο και πολλές φορές βρίσκει τον μπελά του!

ΟΥΑΑΧ! ΟΥΑΧ! ΜΠΟΥΧ!

ΤΙ ΕΠΑΘΕΙ ΡΕΒΥ - ΒΟΥΛΗ;

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

ΑΧ! Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΟΥ ΕΒΑΛΕ 4 ΠΑΤΙ ΕΚΑΝΑ ΛΑΘΟΣ ΣΤΗ ΠΡΟΫΒΕΣΗ!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΩ:

ΠΑΡΕ ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΜΟΥ!

ΕΙΠΕ Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΕΧΕΙ
ΔΙΚΙΟ: $16+16$ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ
18...

ΚΑΙ ΠΟΣΟ
ΚΑΝΕΙ?

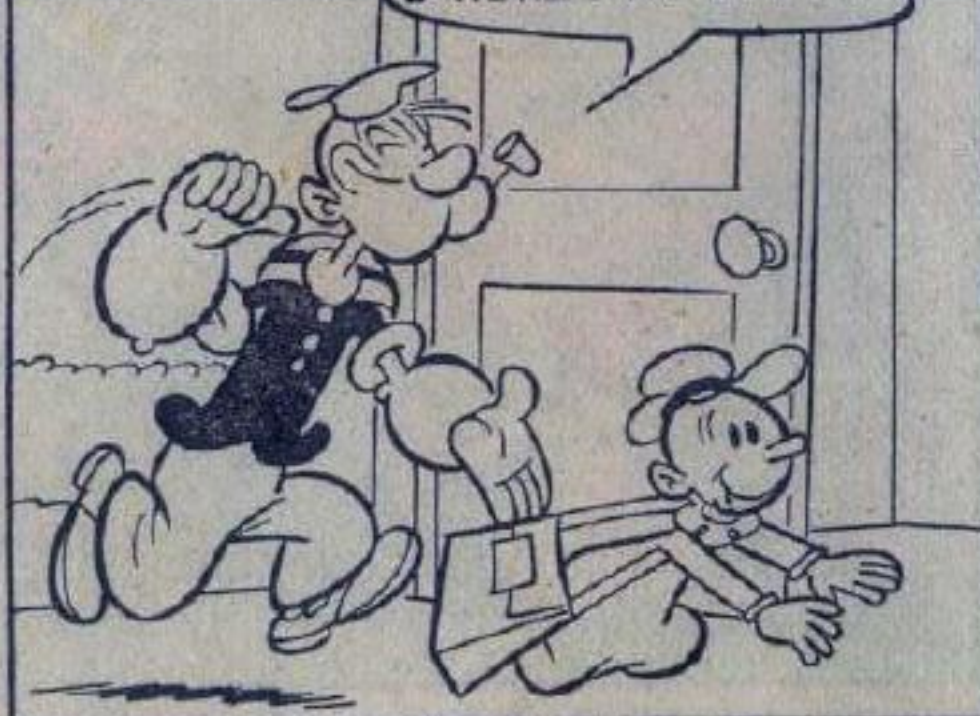
ΜΑ ΝΤΡΟΠΑ ΣΟΥ ΡΕ-
ΒΥΘΟΥΛΗ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕ-
ΡΕΙΣ ΟΤΙ $16+16=26$!

ΑΧ! ΓΙΑ ΤΙΜΟΡΙΑ Ο ΔΑΣ-
ΚΑΛΟΣ Μ' ΕΒΑΛΕ ΝΑ ΓΡΑ-
ΨΩ 50 ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΙΟΙΤΟ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ!

ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΣ ΡΕΒΥΘΟΥΛΗ, ΘΑ ΤΕ
ΒΟΗΘΗΣ ΚΙ' ΕΓΩ!...

ΕΙΣ ΘΑ ΓΡΑΨΕΙΣ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΣΟΥ ΚΙ' ΕΓΩ ΤΗΝ ΤΙΜΟΡΙΑ, ΤΟ
ΙΟΙΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΙ-
ΜΑ!

ΑΛΗΘΕΙΑ?

$16+16=26$
 $16+16=26$...

...ΚΑΙ 40
ΚΑΙ 50...
ΤΕΛΕΙΩΣΤΑΜΕ
ΠΟΡΑΨ!

ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΩΤ.

ΓΕΙΑ ΣΟΥ, ΠΟΡΑΨ
ΚΙ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΓΙΑ
ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ!

ΠΑΡΑΚΑΛΩ,
ΓΕΙΑ!

ΧΕ! ΧΕ! ΕΥΤΥΧΩΣ ΠΟΥ
ΗΜΟΥΝΑ ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΟΣ
ΙΣΤΗΝ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ!

ΤΟ ΜΕΙΣΗΜΕΡΙ...

ΑΑΧ!
ΒΑΑΧ!

ΜΑ ΑΥΤΟΙΣ ΕΙΝΑΙ
ΠΑΛΙ Ο ΡΕΒΥΘΟΥ-
ΛΗΣ!

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΠΑΛΙΣ ΓΙΑΤΙ ΚΑΛΙΣ
ΡΕΒΥΘΟΥΛΗΣ?

ΟΥΑΧ! Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΟΥ
ΕΒΑΛΕ ΚΙ' ΑΛΛΟ 4: ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ?

ΑΠΑΝΤΗΣΕ
ΜΟΥ!

ΕΚΑΝΑ ΛΑΒΟΙ
ΠΑΛΙ ΙΣΤΗ ΠΡΟ-
ΣΘΕΙΝ!

Κυρ Μ. Κερ

Κερ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΤΑ ΦΙΛΟΣ ΜΕ
ΤΟ ΝΕΡΟ!...

ΜΚΕ

Κερ

Μ. Κ. Κ

Κερ

ΓΙΑΤΙ Ο ΠΑΓΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠ'
ΑΠ' ΤΟ ΝΕΡΟ!...

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΝΟΙΩΘΩ ΑΙ-
ΧΗΜΑ ΠΑΝΟΣ ΣΤΟ ΝΕ-
ΡΟ!...

ΟΥΛΛ! ΘΑ ΚΑΝΩ
ΜΠΑΝΙΟ : ΟΧΙ!

ΤΕΛΟΣ